

som hørte det med dertil; da vil Spørgsmaalet om Berettigelse til Udvælgelse af den lovgivende Magt i Kirkesager engang, inden man seer sig for, komme til at staae der, som længst afgjort Sag, som færdigt Factum, som Noget, hvorved der ikke er videre at gjøre, hvorom det ikke nytter at tale, som en ved mange Aars Praxis og gammel Hævd vundet Ret, uden at Spørgsmaalet derom har været bragt frem i Thingene som Lovforslag eller som Gjenstand for Forhandling og Afstemning.

Men idet jeg saaledes fastholder, at der bør gjøres Noget, for at den berettigede Trang til Forandring kan blive tilfredsstillet, indseer jeg dog vel, at jeg stiller det høie Ministerium en Opgave, der fører mange og store Vanskeligheder med sig. Den Skjæbne, Forsøg, der af tidligere Ministerier have været gjorte i denne Retning, have havt, love intet godt Udsald. So heftigere Bevægelsen er, des stærkere vil Modstanden blive. Jeg tillader mig derfor at mene, at, hvis det høie Ministerium, hvad jeg finder at være det Tilraadeligste, stiller sig i Spidsen for et nyt Forsøg paa at faae Kirkens Forfatning ordnet ved Lov, da bør den søge forud at sikke sig fornøden Støtte og Bistand. Det har fra gamle Dage været Skik, naar Kirken fandtes at lide af nogen Brøst, der trængte til håstlig Afhjælpning, at sammenkalde Kirkeforsamlinger. Dette Exempel blev fulgt i 1853, da den sidste Kirkecommission blev nedsat. Den løste mere eller mindre heldig de forelagte Opgaver. Jeg formener, der kunde være Anledning til ligeledes at sammenkalde en af Geistlige og Lægsfolk fra Rigets forskjellige Provindsfer bestaaende Forsamling, som det blev paalagt at udarbejde et Udkast til en Ordning af vore kirkelige Forfatningsforhold. Der burde tilstaaes dem størst mulig Frihed med Hensyn til den Retning, som de ved Udførelsen af dette Hverv troede at burde følge. Dog mener jeg, det burde fremhæves som et Hovedpunkt, der maatte stænkes fortrinlig Opmærksomhed, at Forordningen af den lovgivende Magt i Kirkesager blev saaledes ordnet, som baade Hensyn til Statens og til Kirkens Lary fordrede det; ligesom det ogsaa vilde være ønskeligt, om der ved Besættelsen af geistlige Embeder kunde indrømmes Menighedernes saa megen Indflydelse, at deres Interesse for kirkelige Sagers Afgjørelse kunde vækkes. Over det af Commissionen udarbejdede Udkast burde der da, mener jeg, førend det blev forelagt Rigsdagen, gives Lærestanden paa en eller anden Maade Leilighed til at udtale sig.

Bispegaarden ved Nykjøbing, den 10de August 1867.

Bindesbøll.

TL

Det høie Ministerium for Kirke- og Underviisningsvæsenet.